

BACAU

JK

POLJE BO ŽEBE KDO Ljubiv

Z griča, na katerem stoji cerkev, je na Bačo najlepši pogled. Hiše so raztresene po pobočju Koblekot nebogljene ovce. Zdi se, da Sv. Lenart budno pazi, da se katera ne izgubi. Kljub temu sta dve zašli globoko v grapo Kacnpoha, dve sta se izgubili v grmovje, visoko pod Vrh Bače pa so zašle še tri. Večina pa se drži skupaj na križišču vaških poti.

Njive kot majhne zaplate na velikem zelenem platnu, leseni kozolci med opuščenimi travniki.

Povsod mir in tišina, s strme njivice pod vasjo je slišati udarjanje motike, noben traktor ne brni.

Nataša Rejc

UTRIP NARAVOSLOVNEGA DNE

Ponedeljek, 23. oktobra 1989 zjutraj.

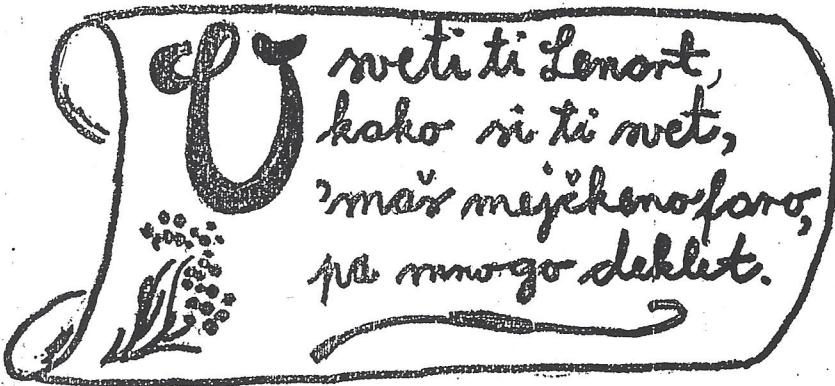
Strma, ozka cesta se vije nad mračno sotesko Kacnpoha. Nenadoma se odpre. Gozd se podsekano konča, pred nami se v soncu kopije raztegnjena gorska vasica Bača. Drugače je to mirna vasica, danes pa je v njej pravi otroški živžav. Smeha, vpitja Bača že dolgo ne pozna več. Prišli smo šolarji iz Podbrda, da bi ugotovili, kako tu danes živijo ljudje.

Pred vsako hišo sedi učenec in se trudi, da bi hišo kar najbolje ujel v poteze svinčnika. Enim gre gladko od rok, drugi radirajo, se ozirajo po pomoči. Sabina premišljuje, kako bi se lotila opisa hiše. Tako nalogu ima še nekaj drugih učencev. V hiši pri Jakčevih je še posebej živahno. Skupina učencev z mentorico se pogovarja z domačimi. Z anketo skušajo poizvedeti o življenu ljudi na Bači. Vse skupine anketarjev naletijo na prijazen sprejem domačinov, žal pa je mnogo vrat zaprtih, ker v teh hišah nihče več ne živi. Na griču pri cerkvici, odmaknjeni od vasi, srečamo Tanjo, Natašo, Barbaro in Davida. Občudujejo pogled na vas in poskušajo svoje vtise zapisati. Davida in Barbaro pa še posebej zanima cerkev. V sadovnjaku nad cesto sedita Jana in Aleš in popisujeta pot, po kateri je njuna skupina prišla v vas. Ob pol desetih se oglasi znak za malico. Nekaj učencev prihiti z nahrbtniki in malico raznesejo na vse konce vasi; pri tem ima glavno besedo Klavdij, ki pazi, da bo soka dovolj za vse. Klavdij pa ima ta dan še eno nalogu. Spremlja tovariša ravnatelja, ki vsa dogajanja beleži na filmski trak. Vrvež v vasi se do enajst ure stopnjuje, ker učenci hitijo, da bi čimprej in čim bolje opravili svoje naloge.

Ob pol dvanajstih še zadnji učenec zapusti vas in vsi hitimo proti šoli. Večina pričakovanj se je izpolnila, ko smo si za konec ogledali film. Bili smo navdušeni, ker smo sami sebe videli na televizijskih zaslonih, prevzeli pa so nas čudoviti posnetki Bače, ožarjene v jesenskem soncu.

Želimo, da bi zanamcem ohranili spomin nanjo.

Mojca Čufer, Špela Golob

Bačarska cerkev sodi med najstarejše katoliške cerkve na Primorskem. Ljudsko izročilo pravi, da je bila strašno bogata, ovijala jo je zlata veriga, simbol sv. Lenarta, zavetnika zapornikov.

Prišli pa so Turki, oropali vas in seveda odnesli zlato verigo in vso cerkveno zlatnino. Tako še danes ne hranijo keliha in ciborija v cerkvi, ampak ju po vsaki maši odnašajo v hrambo drugam.

Bačarji so bili v skrbeh tudi za sv. Lenarta, zato so se odločili, da ga bodo rešili tako, da ga bodo nesli v Podbrdo. Na poti skozi Žoulik pa je svetnik postal težak kot svinec in možje ga niso mogli niti premakniti. Obrnili so se proti Bači, in glej, sv. Lenart je postal lahk. To se je večkrat ponovilo in možje so morali odnehati, odnesli so ga nazaj.

Sv. Lenarta pa niso ogrožali samo Turki; ko so v Podbrdu zgradili cerkev, so ga hoteli imeti Podbrčani. A nič ni bilo, sv. Lenart je na različne načine dokazal, da hoče nazaj: tako se je sredi poti sam obrnil proti Bači, možakarju, ki ga je nesel v košu, je postal pretežak, čim je prišel z njim na Rout, in tudi voli ga niso mogli premakniti. Tako je še danes zavetnik bačarske cerkve.

Zapisali: Polona Kenda, Klemen Kemperle, Vida Dakskobler
Priovedovali: Milka Kenda, Francka in Ernest Kemperle, Janez Kovač

David Erzen

BINKOŠTNI PONEDELJEK in POSLEDNJICA (paslejdanca)

sta bila največja praznika

na Bači.

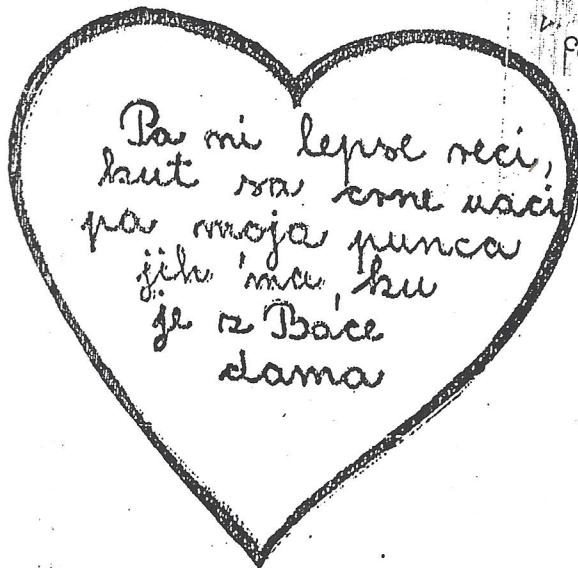
Binkoštni ponedeljek - prvi ponedeljek po binkoštih in poslednjica
- zadnja nedelja pred adventom.

Tedaj se je zbrala bližnja in daljna žlahta,

bil pa je tudi veliki bačarski semenj,

Priredili so
veselico in ples
in plesali kot naviti,
saj se po poslednjici
ni smelo plesati,

Cerkvi so cel dan nabijali.

ker je bil zapovedan post.

Toda Bačarji so nekoč prekršili pravila, morda praznika tako ali drugače. niso spoštovali in doletela jih je božja kazen - vsaj tako so verjeli. Na binkoštno sredo jim je toča uničila večino pridelka in zaobljubili so se, da bodo ta dan poslej posvetili pobožnostim, tako imajo prvo sredo po binkoštih **ZAOBLJUBLJENO SREDO**. Še danes je na ta dan na Bači maša. Bačarski praznik pa je tudi **SVETI LENART** - njihov farni zavetnik, praznujejo ga 6. novembra.

Zapisali: Polona Kenda, Klemen Kemperle, Jana Dakskobler

Pripovedovali: Milka Kenda, Ernest in Francka Kemperle, Ivanka Bizjak

NEKDAJ V STARIH ČASIH

Med priovedmi, ki se v naših krajih prenašajo iz roda v rod, je prav gotovo najbolj živa tista o pokopavanju Bohinjcev na bačarskem pokopališču.

Bilo je v tistih časih, ko se je k nam razširila krščanska vera in so na Tolminskem že imeli prve katališke cerkve. Prvi kristjani iz Bohinja so tudi želeli biti pokopani v posvečeni zemlji, vendar te pri njih še ni bilo. Tako so sprva svoje mrtve pokopavali v Volčah, kasneje pa na Bači. Pot čez Vrh Bače je bila pozimi zaradi snega neprehodna in tako so Bohinjci pozimi mrliče zakopali v sneg ali pa so jih dali sušit v dimnik, počakati je bilo treba na pomlad. Toda v dimnikih so se sušile tudi hruške. Pravijo, da so kdaj v naglici zamenjali vrečo z mrtvecem s tisto, v kateri so bile hruške. Malo nerodno, kajne?

Zapisala: Jana Dakskobler
Priovedovala: Ivanka Bizjak

BOŽIČ

Božič je bil eden izmed najslovesnejših dni v letu.

Pred praznikom so počistili hiše in naredili jaslice. Ob njih so vsak večer molili, v tem času so tudi "žegnali" (blagoslovili) vse prostore, za božič niso zvonili, pač pa nabijali. Opolnoči je bila polnočnica, in sicer ne na Bači, pač pa v Podbrdu. K polnočnici so hodili tudi iz Porezna in drugih vasi. Vsi so si svetili. V temi je bilo tako lepo videti. Božič je bil svečan praznik, praznovali so ga med domačimi. Že po polnočnici so jih čakale na mizi klobase, gubance (potice), vino - to so imeli le ob velikih praznikih.

Starejši prebivalci Bače se nekaterih običajev še držijo, pa tudi tisti, ki so odšli, niso pozabili nanje in se ob praznikih radi vračajo domov.

Zapisala: Klementina Mlakar

Pripovedovala: Marija Koder

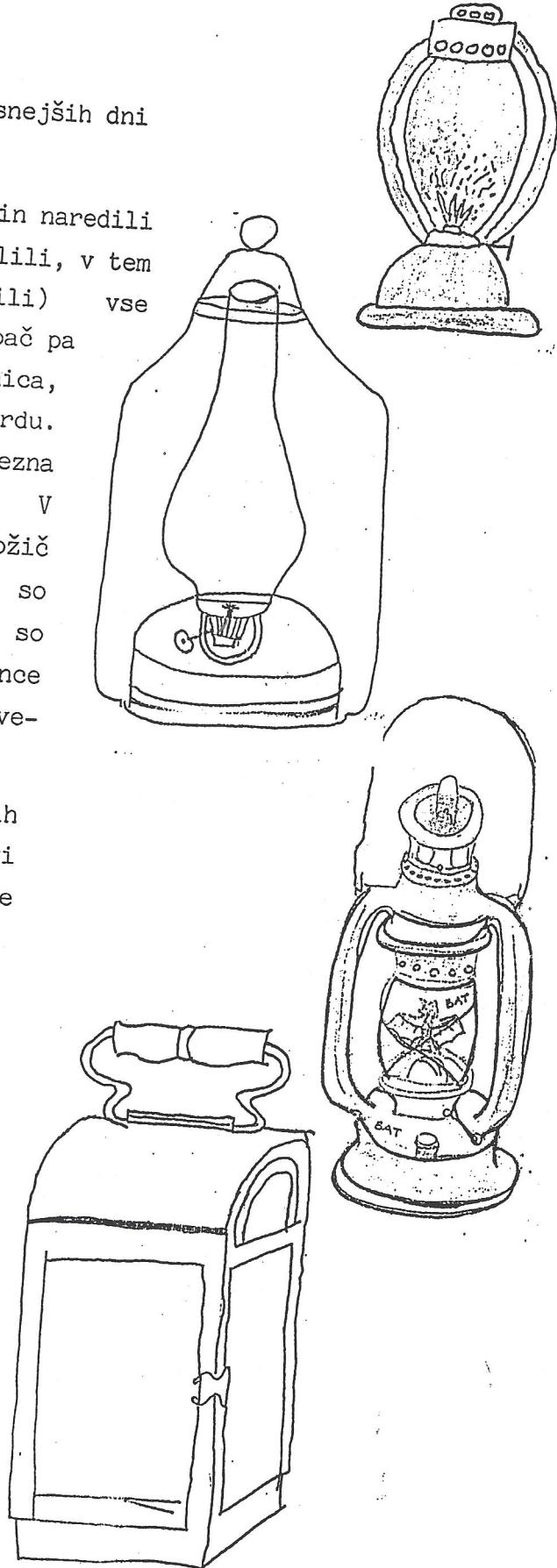
Janez Kovač

Risali so: Roman Štendler

Janez Kemperle

Marko Mavri

Dragan Ćirković

Bog OHRANI, Bog OBVARUJ NAM CESARJA, AUSTRIJE...

.. tako so peli v tistih davnih časih, katerih se spominjajo samo še najstarejši Bačarji. Takrat, še pred prvo svetovno vojno, je bilo na Bači (šest) štirih močnih kmetov, štiri manjše kmetije, ostalo so bili bajtarji. Ti so hodili na dnino, služili kot pestrne, dekle in hlapci.

Večina ljudi se je preživljala s kmetijstvom, bilo je nekaj manjših obrti, zlasti šivilj. Ljudje so se že tedaj izseljevali v Ameriko, pa tudi drugam, gozdni delavci so hodili delat v Romunijo. (Koncanija - Romunija ali Dajšica)

Na Bači je bila doma tudi živinoreja. Pri Tuonu so kot najmočnejši kmetje sami delali sir, ostali pa so sklenili, da si bodo zgradili mlekarno. Vsa vas je delala raboto, eden je dal svet, drugi les - leta 1912 je zrasla mlekarna. Blizu 200 krav je dajalo toliko mleka, da so delali sir in skuto vsak dan.

Ko so po 1. svetovni vojni Primorsko zasedli Italijani, je mlekarna sprva moralna nuditi streho italijanskim financarjem, v njej so nabirali prvo znanje tudi bačarski šolarji - žal, v osovraženem tujem jeziku.

Zapisala: Mojca Čufer

Polona Kenda

Pripovedovala:

Cilka Kemperle

Albin Kemperle

1. Tuonova
Kozolčova | 3 velike
Kozolčova
čudist
Tuonova
Brisaga

Že učite si biološke zel ali
nisi štajerske

... O trpljenju slovenskega ljudstva ...

Kmalu po koncu 1. svetovne vojne so tudi na Bačo prišli finančarji. Zgradili so manjšo vojašnico, v kateri jih je bilo 10 - 15, patruljirali so na obmejnem območju.

Iz tistih časov je Bačarjem ostal v spominu hud požar, ki je uničil pet hiš. Ljudje so sumili nekega finančarja, zaljubljen naj bi bil v domačinko, a ta ga ni marala. Dokazov pa ni bilo, zlasti ne, ker so se Italijani zelo trudili, da bi odvrnili sum od sebe.

Okrog leta 1932 so na Bači odprli šolo, poučevala je italijanska učiteljica v italijanskem jeziku.

Leta 1941 - ob začetku 2. svetovne vojne - so Italijani evakuiрали vse Bačarje, odpeljali so jih v Toscano, a že čez štirinajst dni so se vrnili.

Z narodnoosvobodilnim gibanjem so se začeli seznanjati leta 1942, bolj aktivno so se vključili leta 1943, zbirali so hrano, oblačila in denar. Odbor OF so ustavili po razpadu Italije. Med Bačarji je bilo 15 partizanov, 14 aktivistov; 11 jih je bilo v zaporih ali internaciji. V partizanih so padli trije, štirje so ostali v taboriščih.

5. januarja 1945 so Nemci blizu Robarja na Petrovem Brdu ubili partizana Franca Mavrija z Bače. Tako po pogrebu so aretirali še njegovega očeta, brata in sestro. Nikoli se niso vrnili.

Po zapisih Janka Valentinčiča
Priredila: Tanja Florjančič

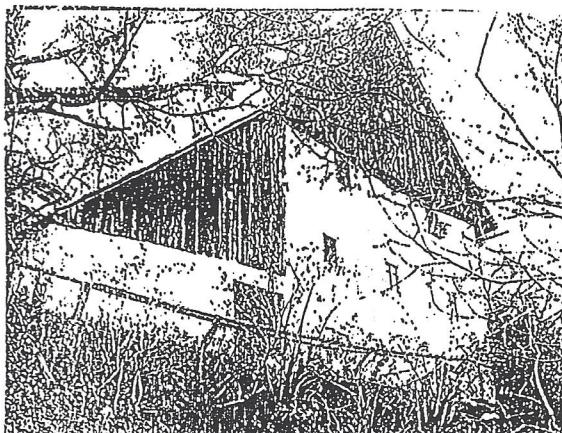
ZDAJ NI VEČ MOJ LJUBI, DRAGI DOM...

PR' KAUAČINU

Tu je bila doma moja babica. Hišno ime je prinesel s seboj kovač, ki se je preselil iz Porezna. Skromna hiša je bila leta 1922 obnovljena in kot ena prvih hiš na Bači pokrita s trdo kritino.

V naš rod segajo korenine znane zamejske kulturne delavke in pesnice Ljubke Bratuž - Šorli.

Jana Dakskobler

Tudi moji predniki so bili doma pri Kauačinu. Med njimi so bili tudi čevljarji. Marsikaj hudega je zadelo našo domačijo: ena izmed mojih daljnih prednic je zelo mlada umrla, ker jo je pičil modras; zemeljski plaz je porušil hlev.

V hiši je precej starih predmetov, zapisala jih bom kar po domače: rejeta, šrajn, ueunk, mlateunca, krapše, lempa, ahle...

Klementina Mlakar

Še pred petindvajsetimi leti je bila Bača prijazna vasica. Tu je živelo okoli sto ljudi, od tega petindvajset otrok - tako se spominja moj oče. Otroci so sicer morali delati, poleti so pomagali v senožetih, ki so segale vse gor do pod Slatnika. Ob večerih so se zbrali na vasi, to je bil čas za igro.

Očetje so hodili delat v Bohinjsko Bistrico, na Jesenice ali v Podbrdo. Mame so bile doma, skrbele so za gospodinjstvo in kmetijo. Vsa polja so bila obdelana, senožeti pokošene.

Sedaj so mnoge hiše prazne in v vasi ni nič več otrok.

Gašper Mlakar

PR' BISAGARJU

Danes je dom mojih prednikov zapuščen in se bo kmalu podrl. Tu je bilo življ nje vedno težko, dela veliko, denarja pa nobenega. Komajda je bilo dovolj preživljanje: nekaj njiv okoli hiše in košnja visoko v hribih, na Kobli in Slatniku.

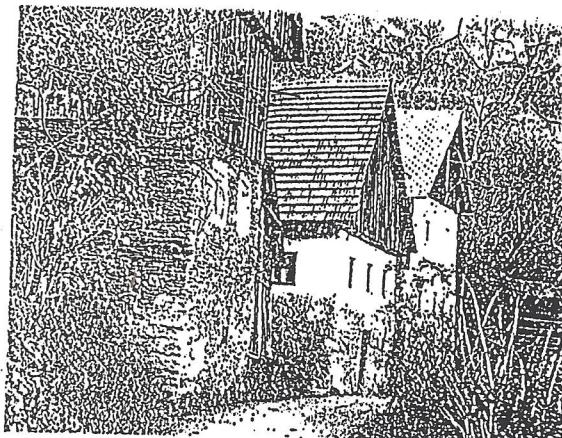
Pri hiši pa je še vedno nad sto let stara mlatilnica na ročni pogon.

Nadja Kemperle

PR' MIHU

Moj praded je delal kot gozdni delavec (holcal) daleč od doma. Ko se je vrnil, je zaslužek hitro skopnel... Še moj oče se je grel ob ognjišču in pisal ob petrolejki. Domačija je danes prazna.

Klemen Kemperle

PR' MATIJU

Moj stari oče se spominja: Bilo je toliko otrok, da se med seboj skoraj niso poznali. Starejši in mlajši brat, ki sta skupaj hodila iz Podbrda proti Bači in se pogovarjala, sta sele tik pred domom spoznala, da sta - brata.

Ni čudno. Moja prababica je imela šest najst otrok, le dva sta umrla mlada, ostali so doživelji visoko starost. Praded je čevljarijil, zato jim ravno kruha ni primanjkovalo, a bil je pod ključem. Zemlje je bilo malo, vse skupaj je bila le bajtaria in tako so otroci odhajali v svet.

Moja mama se rada spominja strica Franca Kovača, ki je odšel v Argentino. Bil je odličen mizar, hkrati pa velik rodoljub. V tujini, kjer je živel, je v slovenskih časnikih večkrat objavljal kratke zapise o domačih krajih.

Vida Dakskobler

PR' LOURANCU

Domačija je pogorela v 1. svetovni vojni. Kasneje je bila obnovljena. Stala je na zelo vetrovnem kraju in tako se je zgodilo, da se je sredi najhujše zime zaradi močnega vetra zrušil dimnik. Staro hišo je dokončno porušil potres leta 1976. V njeni bližini so leta 1977 postavili novo montažno hišo.

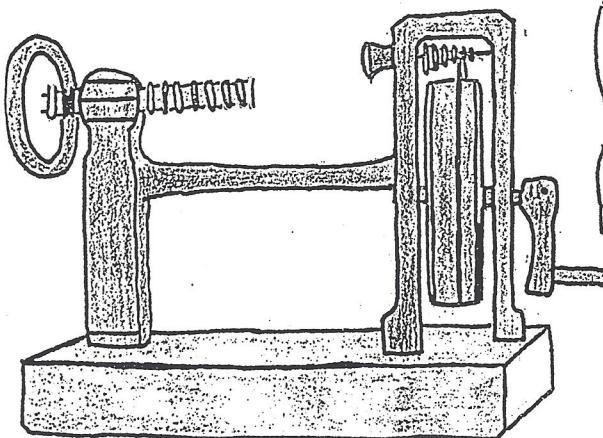
Moj ded se spominja revščine in kako je Italijanom, ki so gradili mulatjero na Slatnik, nosil prodajat mleko, železničarjem v Podbrdo pa gobe. Gradil pa je tudi cesto Podbrdo - Petrovo Brdo.

Nesreča ni prizanašala: prababici so amputirali nogo, dedovega brata in dva prijatelja je zasul snežni plaz.

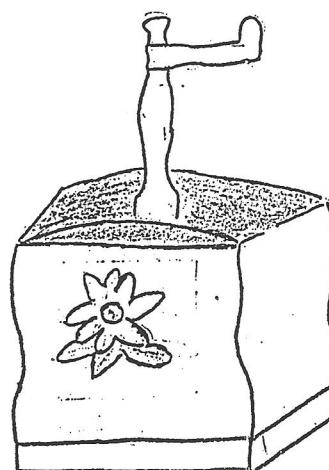
Ko se po strmi poti vzpenjam proti vrhu in se zadihana ustavim, razmisljjam, od kod moč in vztrajnost za premagovanje teh strmin. Pa vendar, tu je dom, zemlja, korenine. Lepota okoliških vrhov, tišina, mir, prostrani gozdovi. Spokojnost.

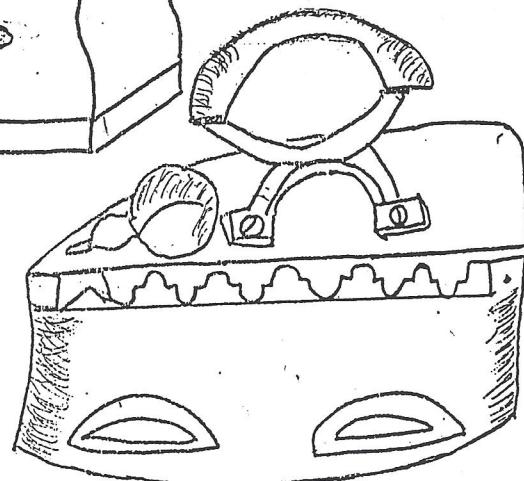
Katja Bizjak

Simon Krivec

Boštjan
Koželj

Marijana Ivković

ZVEDEL SEM NEKAJ NOVEGA

DEVET DOHTARJEV

"Pri devetih dohtarjih" poimenujejo Bačarji enega izmed izvirov nad svojo vasjo. Koscem, lovcem, kontrabantarjem in "raubšicarjem" je njegova hladna voda lajšala žejo. Pa ne samo njim. Izročilo pravi, da je tudi ozdravila fanta, ki mu ni pomagalo nobeno zdravilo.

Zapisala: Katja Bizjak

Pripovedovala: Ivanka Bizjak

MALINKARJEV STUDENEC

Malinkarjevi so imeli v senožetih dober studenec, osvežitev v času košnje. Ko so gradili predor med Podbrdom in Bohinjsko Bistrico, je studenec usahnil. Gospodar je sklepal, da je to posledica gradnje železniškega predora, ki je tekel pod njegovimi senožetmi. Zahteval je odškodnino in jo tudi dobil.

Zapisala: Jana Dakskobler

Pripovedoval: Marko Dakskobler

ČE SE PEČ PODRE...

Če se je na Bači rodil otrok, so rekli, da se je peč podrla. Tako so se med seboj pogovarjali odrasli, otrok pa naj te stvari ne bi nič brigale.

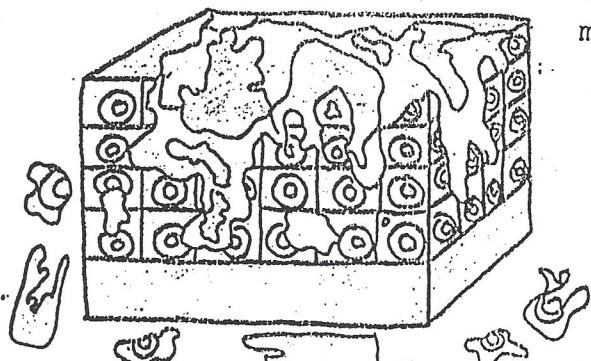
Ko je bila Ivanka še mlado dekle, je delala v mlekarni. Bugr je prinesel mleko in, ko je odšel, je nekdo pripomnil:

"Pri Bugru se je pa peč podrla." Ivanka si je mislila: "Joj, pa tak mraz, kaj bodo sedaj storili!?" Svojo zaskrbljenost je tudi glasno izrazila. Moški pa v smeh, da se je mlekarna tresla.

Tako je Ivanka izvedela, kaj se zgodi, če se peč podre...

Zapisala: Katja Bizjak

Pripovedovala: Ivanka Bizjak

Lojzka Koder

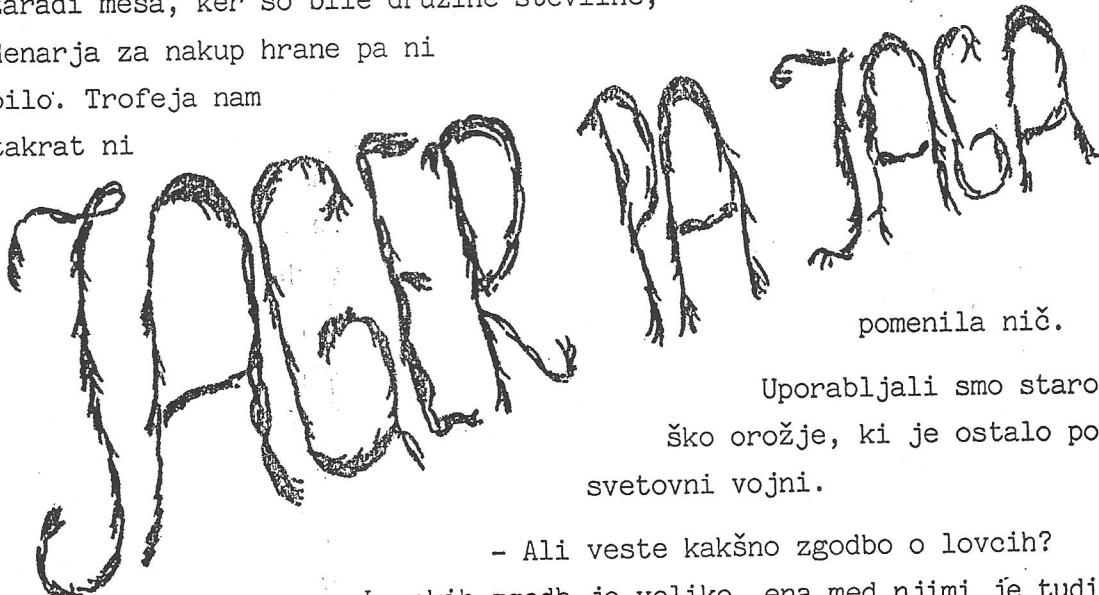
INTERVJU

- Kako je bil nekdaj organiziran lov in kdo je lahko lovil?

Pred drugo svetovno vojno so dobili dovoljenje za lov samo tisti, ki so bili vpisani v fašistično stranko. Po vojni pa je vsak državljan, ki je imel veselje do lova, dovoljenje dobil, izjema so bili le tisti, ki so bili v kazenskem postopku ali pa jim ni bilo mogoče zaupati orožja. Organizacija lova je bila preprosta. Ni bil potreben lovski izpit. Težko pa je bilo priti do lovskega orožja, ker ga je bilo malo in še tisto je bilo drago.

- Ali je bilo v vaših mladih letih veliko divjih lovcev?

Tedaj smo bili vsi divji lovci, razen posameznikov, ki so bili člani fašistične stranke, to so bili večinoma Italijani, ki so imeli dovolj denarja, da so lahko vzeli lovišče v zakup. Divji lavec smo lovili zaradi mesa, ker so bile družine številne, denarja za nakup hrane pa ni bilo. Trofeja nam takrat ni

pomenila nič.

Uporabljali smo staro vojaško orožje, ki je ostalo po prvi svetovni vojni.

- Ali veste kakšno zgodbo o lovcih?

Lovskih zgodb je veliko, ena med njimi je tudi, kako je Italijan zamenjal osla za zajca.

To se je zgodili v Znojilah, kjer se je na pašniku pasel osel. Bil je za plotom in so se mu videla le ušesa in del glave. Italijan ga je zamenjal za zajca in je streljal s šibrami. Ker se je to razvedelo, je moral Italijan lastniku osla plačati. Čeprav se čudno sliši, je zgodba resnična.

Novinarka: Nadja Kemperle

Lovec: Albin Prezelj

KAKO IZDELUJEJO SIR

V bačarski mlekarni že petnajst let dela Albin Kusterle. Štiri krave dajejo komajda še toliko mleka, da izdeluje sir vsak drugi dan.

Sirar mleko stehta in vlije v velik kotel. Ko se segreje na 35°C , ga z raznimi mešali premeša. Premešani sir da v obod, da se spreša. Po enem dnevu ga vzame iz njega in, da bo imel lepšo obliko, mu krajčke - robeve, poreže; po njem pa posuje sol. Zapiše datum izdelave, saj mora biti sir star najmanj en mesec.

Ostane sirotka in, ker hrane ne zametavajo, iz nje naredijo skuto.

Zapisala: Polona Kenda

Pripovedoval: Albin Kusterle

KEMPERLE

PREŠCE

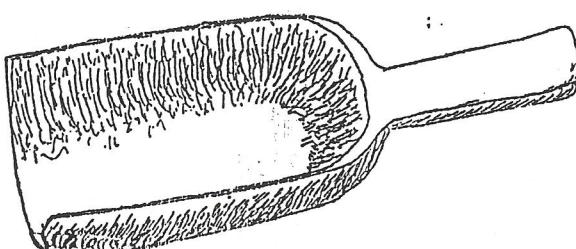

PR TUONU

Andrejka Brelih

različnih prešc. Običaj je bil povezan z današnjim dnevom mrtvih – darovali pa so v dober namen – za verne duše. Opustili so ga šele nekaj let po zadnji vojni.

Prešce so delali iz ržene in pšenične moke in jih pekli v domači krušni peči. Težke so bile okoli pol kilograma, te so bile namenjene otrokom, ki so zraven dobili še kakšno jabolko. Žanjicam pa so dajali veliko prešco, tehtala je približno dva kilograma. Spekli so polno peč, tudi po trideset

Tanja Volf

Zapisal: Aleš Mlakar

Pripovedovala: Marija Koder

Kje je tista DEKLICA

Malo stran od vasi Bača teče potok - blizu Bisage, kamor so Bačarji že od nekdaj odlagali smeti, ki jih ni bilo moč pokuriti. Tja so nosili pognule kokoši in mačke, pa tudi mlade muce, če jih je bilo preveč, in kraja se je prijelo ime Mačji pogreb.

Otroci radi jemljejo stvari dobesedno in tako se je zgodilo:

Pri Kovdru je crknila kokoš. Janko naj bi jo zagrebel. Kokošjemu pogrebcu so sledile "žalujoče", ki so jokale, kot se spodobi za pokojnikom. Zanj pa je treba kajpak tudi moliti. Očenaš in Zdrava Marija - to ne gre, Bog se bo jezil...

Nič hudega, bomo pa tako:

V imenu pr' Klemenu, pr' Simanu, pr' Kauaču, s'm slama tlaču...

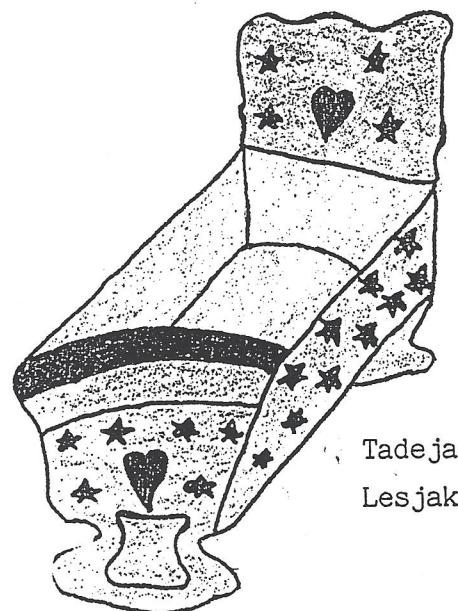
V imenu...

Samo nategni, na dolgo in široko in počasi, počasi ter glasno, da te sliši cela vas.

Zapisala: Polona Kenda

Pripovedovala: Milka Kenda

"Moške" igre so bile drugačne. Mnoge so se začenjale v šoli, v italijanski. Učile so stroge italijanske učiteljice, otrokom so vbijale v glavo predvsem italijančino. Ta je bila za marsikaterega učenca nerazumljiva, sledile so kazni, udarci. Zgodilo se je tudi, da je učiteljica natepla mlajšega učenca, starejši pa so jo nagnali iz učilnice.

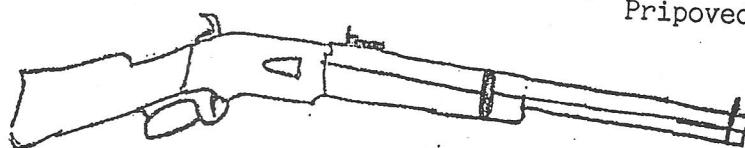

Učenci, željni maščevanja, so marsikdaj ušpičili tudi kaj resnejšega. Tako so se odločili, da bodo sunili puško. Nagovorili so najmlajšega. Starejši so stražili, ta pa jo je mirno ubral proti vojaški baraki na Avi in se vrnil s karabinko. Italijani so seveda opazili, da puška manjka, a otroci so jo bili že ucvrli v gozd in jo skrili.

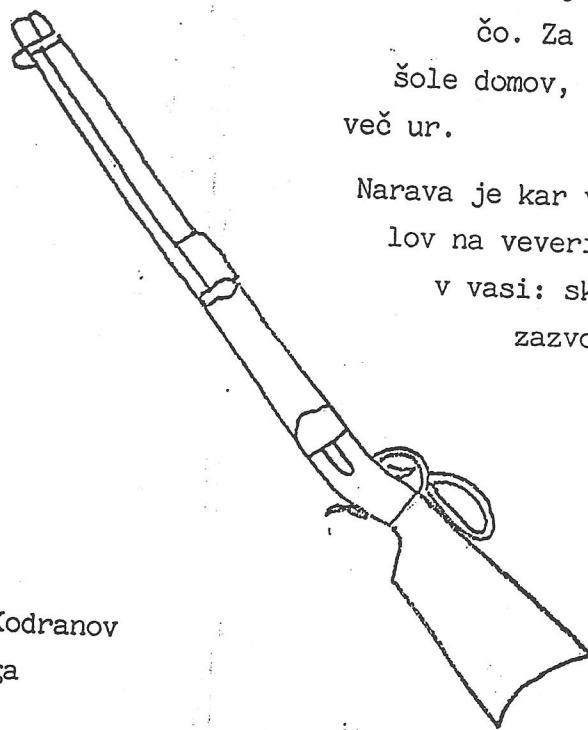
Prišli so finančarji (italijanski miličniki), spraševali tudi otroke, a ti so delali nedolžne obraze in odkimavali, starejši pa so tudi drzno odgovarjali.

Zapisal: Boštjan Koželj

Pripovedoval: Adolf Kusterle

Približno pol ure potrebuješ, da prideš iz Podbrda na Bačo. Za otroke, ki so se vračali iz šole domov, pa je pot včasih trajala tudi več ur.

Zapisal: Uroš Bensa

Pripovedoval: Roman Kovač

Aleksej Kodranov

Aleš Zgaga

Kje je fantič zdaš vesel

VAS BAČA - STATISTIČNI PODATKI

Statistični podatki za vas Bača so povzeti po uradnih popisih prebivalstva, po rezultatih ankete o vasi Bača, ki so jo izvedli učenci osnovne šole "Simon Kos" Podbrdo 23. oktobra 1989 in po šolski dokumentaciji.

- Število prebivalcev:

Leto:	1869	1910	1948	1961	1971	1981	1989
	270	202	136	120	90	52	27

- Starost - leta 1989:

do 30 let:	/	Najmlajši: 33 let
od 30 do 60 let:	5	Najstarejši: 81 let
nad 60 let:	22	

- Soloobvezni otroci:

leta 1960/61	leta 1989	Zadnji všolan leta 1976/77, rojen 1970.
19	/	

- Naseljene hiše:

Leto:	1869	1961	1975	1989
	35	24	23	17

Zadnja novogradnja sega v popotresni čas leta 1977, ko sta bili zgrajeni dve montažni hiši, vendar je ena prazna.

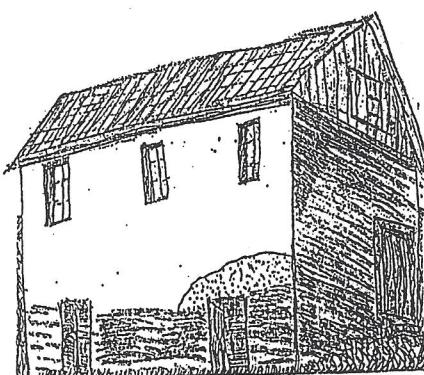
V 9-ih hišah je le en prebivalec.

- Zaposelni:

Leta:	1971	1989
	37	3

- Opremljenost gospodinjstev:

TV sprejemniki	14
radijski sprejemniki	12
CB postaje	2
pralni stroji	15
hladilniki	11
zmrzovalne skrinje	10
sesalci ...	7

KLAUŽOUA BAJTA

Uroš Burgar

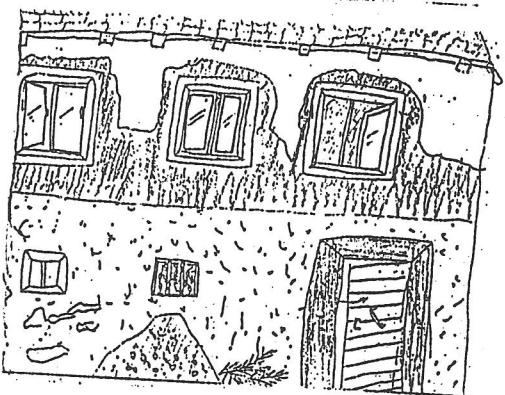
Eno gospodinjstvo je brez elektrike.

- Prevoz:

avtomobili:	3
traktorji	2

- Zivinoreja:

	štev.
krave	4
koze	7
ovce	8
osel	1

PR' JAKCU

Ajda Torkar

- Poljedelstvo:

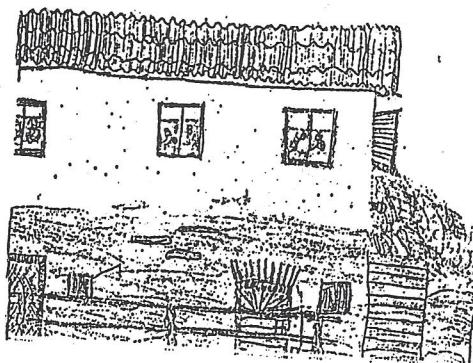
Veliko nekdanjih njiv je zaraščenih ali celo pogozdenih. Prebivalci pridelujejo zlasti krompir, fižol, zelje, repo, vrtnine - izključno za lastne potrebe.

- Dostop:

Poleg starih zaraščenih poti pelje danes na Bačo asfaltirana cesta.

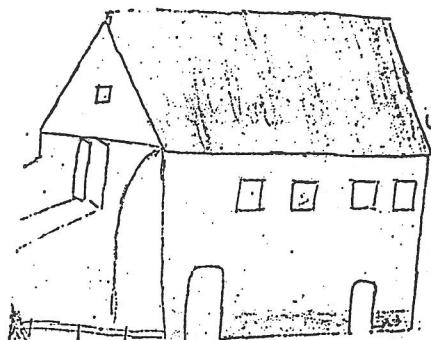
Sestavil:

Aljoša Berginc

PR' BUGRU

Uroš Burgar

PR' SKUTNKU

Tina Drole

K

Ker neprekinja drži veriga
iz zarje v zarjo ali iz teme
v temo: iz roda v rod.

črnil zlobec

Ostane samo zapisana beseda, o velikih krajih in deželah velike in imenitne knjige, o majhnih - drobno šolsko glasilo.

V tem smo skušali zapisati, kar morda še nikoli ni bilo zapisano. Učenci naše šole, med njimi zlasti tisti, katerih dedje in babice so še živeli na Bači, so zapisali, kar so jim starejši pripovedovali. Morda ne vedno popolnoma natančno, ne bodimo jim prestrogi sodniki. Če bomo ugotovili, da so zapisi pomanjkljivi, jih dopolnimo ali popravimo, če so napačni. Za vsako dodatno pojasnilo prosi tudi mentorica glasila.

In potem shranimo drobni zvezek o Bači v najglobljo skrinjo, ohranimo za prihodnost sporočilo iz preteklosti.

Eno samo seme je potrebno, da znova vzklije življenje in, ko bo iskalo svoje korenine, jih morda najde tudi v tem zapisu.

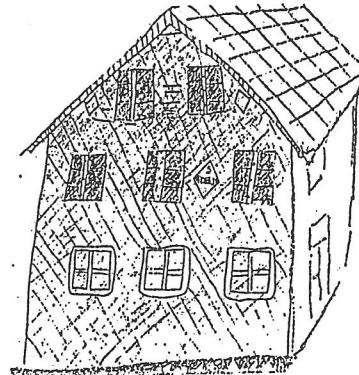
Mentorica:

Marta Berginc

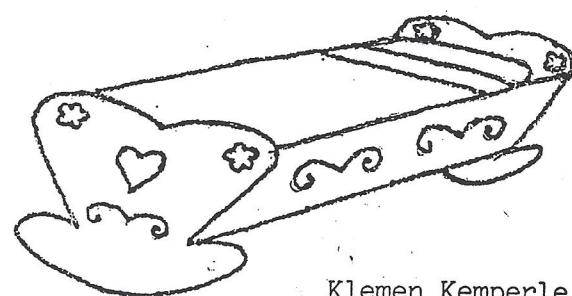
PR' BISAGARJU

Nadja Kemperle

PR' KOUDRU

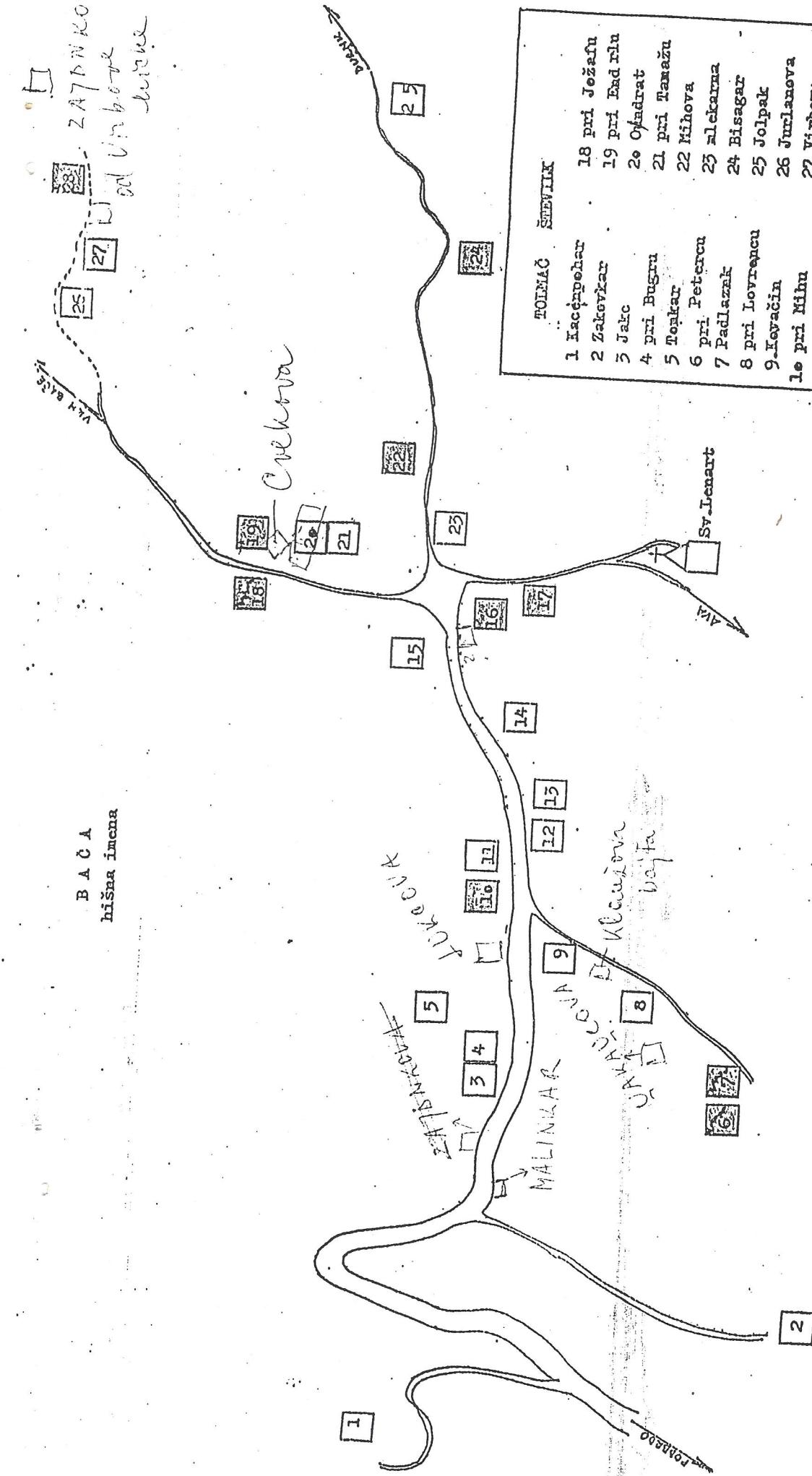
Katja Mavrer

Klemen Kemperle

B A Č A
hišna imena

57
28 ZAČNKOVA
27 Ljubinka
Ljubinka

- 20 -

TOLMAČ	ŠTEVNIK
1 Kacperčekar	18 pri Ježefu
2 Zlatevkar	19 pri Endriu
3 Jakc	20 Ophadrat
4 Dri Bugru	21 pri Tamežu
5 Toškar	22 Mihova
6 pri Petercu	23 alekarna
7 Padlazak	24 Bisagar
8 pri Lovrencu	25 Jolpalk
9 Kavacina	26 Jurjanova
10 pri Mihi	27 Virbova
11-pri Martinu	28 pri Tamežu
12 pri Leurzni	29 Poodra
13 Matijeva	Se žive
14 pri Andrejevu-Šutniku	sporazne
15 Theneva	
16 Kendrova	
17 pri Gintstu	

CINDEK 7

ŠOLARČEK IZ POD ČRNE PRSTI je glasilo učencev osnovne šole "Simon Kos" Podbrdo

ŠTEVILKA: 1 - Posebna izdaja, vas BAČA

LETNIK: XXVIII

ŠOLSKO LETO: 1989/90

Izid posebne številke ŠOLARČKA so omogočili Dom upokojencev, TVI "Bača" in osnovna šola Podbrdo

Glasilo so oblikovale: Vesna Kosmač, Jana Dakskobler, Tanja Kaltnekar, Tadeja Lesjak, Anka Čufer, Vida Dakskobler, Mateja Kusterle.

Fotografije, hišna imena in fotokopije: Aljoša Berginc

Tipkala: Ivanka Gatej

Mentorica: Marta Berginc

Kluminčina (Komin) - skupna zavoda
v Tržniku in na Dječji

